

EUROPESE COMMISSIE

DIRECTORAAT-GENERAAL

MILIEU

Directoraat E - Uitvoering en Ondersteuning aan lidstaten

ENV.E.2 - Uitvoering milieumaatregelen

Brussel, **30 JAN. 2020**

ENV.E2/MV/er/CHAP (2019)2512

Mr. Bart-Jan Walraven

Optredende namens Stichting Comité

N65 Ondergronds Helvoirt

B.J.W. Walraven Advocatenpraktijk

B.V

Postbus 23434

3053 LD

Rotterdam - Netherlands

E-mail : bart-jan@walraven.legal

Betreft: afsluiting van uw klacht van 29 Augustus 2019 – CHAP (2019) 2512

Geachte heer Walraven,

Allereerst wil ik mij verontschuldigen voor de vertraging in de beantwoording van uw reacties van 6 en 21 september 2019 en van 8 januari 2020. Daarin gaf u aan het niet eens te zijn met mijn voornemen, uiteengezet in mijn brief van 6september 2019, om uw klachtdossier af te sluiten zonder vervolg.

Wij zijn echter tot de conclusie gekomen, dat er geen relevante nieuwe feiten naar voren zijn gebracht die het openen van een inbreukzaak tegen Nederland zouden kunnen rechtvaardigen.

De essentie van uw klacht is, dat de uitvoering door de Nederlandse autoriteiten van het monitoren en beoordelen van de luchtkwaliteit (door middel van meten of berekenen met gebruikmaking van de NSL-monitoringstool) strijdig is met de richtlijn 2008/50/EG en dan met name met Bijlage III, deel C daarvan, omdat de luchtkwaliteit te ver van de wegrand zou worden gemeten. Deze tekortkoming in de wijze van het controleren van de luchtkwaliteit draagt volgens u het risico in zich, dat het al of niet voldoen aan de bindende grenswaarden van de richtlijn 2008/50/EG niet juist wordt gerapporteerd. U bent van mening dat de weigering van de Nederlandse autoriteiten om maatregelen te nemen tegen de luchtverontreiniging die wordt veroorzaakt door het verkeer op de N65 (namelijk het ondertunnellen ervan in Helvoirt), gebaseerd is op een verkeerde toepassing van de Bijlage III bij de richtlijn 2008/50/EC. Het gevolg is dat, zoals u claimt, aangezien de overschrijdingen van de bindende grenswaarden niet juist zouden worden vastgesteld en gerapporteerd, en dan met name die ter hoogte van de N65 in Helvoirt, de Nederlandse autoriteiten op onjuiste gronden van mening zijn dat geen maatregelen hoeven te worden getroffen.

Daarmee is in de kern de vraag, of het zogenoemde 'blootstellingsbeginsel' (neergelegd in Bijlage III, deel B, punt 1, bij de richtlijn) ook van toepassing is bij het kiezen van de precieze locatie voor het opstellen van een meetpunt op basis van Bijlage III, deel C, bij de

richtlijn, welke immers het criterium kent van niet verder weg plaatsen dan 10 meter van de wegrand.

Volgens de ons ter beschikking staande informatie lijken de Nederlandse autoriteiten van mening te zijn, dat, indien toepassing van de criteria van Bijlage III, deel C (inzake de situering van de bemonsteringspunten op microschaal), ertoe leidt dat de luchtkwaliteit wordt gemeten op een locatie waar geen relevante blootstelling van de bevolking plaats zal vinden, die criteria niet zullen worden gebruikt. Deze mening wordt door de Nederlandse Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State gedeeld, blijkens diens uitspraak van 29 mei 2019 (201704765/1/R2) waarop u heeft gewezen in uw klacht. U was partij in die zaak.

De nationale rechter treedt ook op als EU rechter, wanneer zij oordelen over nationale regelgeving die uitvoering geeft aan EU regelgeving. De Commissie zal daarom niet optreden als een beroepsinstantie tegen besluiten genomen door de gerechten van de Lidstaten. Zij zal alleen dan actie overwegen tegen een Lidstaat, wanneer de beslissingen van diens instellingen klaarblijkelijk strijdig zijn met het EU recht. Die situatie doet zich hier niet voor. De Commissie is niet van oordeel dat de uitkomst van de interpretatie zoals die door de Afdeling bestuursrechtspraak is gegeven, een dergelijke strijdigheid met richtlijn 2008/50/EG oplevert.

In onze optiek is er sprake van een inherente logica in de benadering onder richtlijn 2008/50/EG, waarbij voor het maken van de keuze van de plaats waar de luchtkwaliteit zal worden beoordeeld, allereerst rekening zal worden gehouden met de vereisten op macroschaal (Bijlage III, deel B) voor het beoordelen van de effecten op de menselijke gezondheid, en pas daarna met de vereisten op microschaal (Bijlage III, deel C).

Daarbij is ook van belang, dat Bijlage III, deel A, punt 2(a) bij de richtlijn bepaalt dat “[o]p de volgende locaties [...] geen beoordeling plaats[vindt] van de naleving van de grenswaarden met het oog op de bescherming van de menselijke gezondheid: a) locaties die zich bevinden in gebieden waartoe leden van het publiek geen toegang hebben en waar geen vaste bewoning is;”. In een dergelijk geval heeft toepassing van de microschaal-vereisten van Bijlage III, deel C geen zin (want zij zijn dan immers irrelevant).

Daar komt nog bij, dat in Bijlage III, deel C, over de situering van de bemonsteringspunten op microschaal, is aangegeven dat die criteria worden toegepast “[v]oor zover uitvoerbaar (...)”.

Om deze redenen kunnen wij niet concluderen dat er voldoende aanwijzingen bestaan van een inbreuk op het EU recht die het openen van een inbreukprocedure door de Commissie zouden kunnen rechtvaardigen. Om die reden hebben wij uw klachtdossier afgesloten zonder verder vervolg.

Hoogachtend,

Ion Codescu